

ikke må udnyttes på anden måde, samt at retten til at udnytte de med hjemmel i § 11 a fremstillede eksemplarer bortfalder, når ejeren af det lovligt erhvervede eksemplar spreder dette videre. Det er således ikke tilladt at videreføre de fremstillede reserve- og sikkerhedskopier m.v. til andre, ligesom ejerens ret til at anvende disse bortfalder, hvis det erhvervede eksemplar videreføres, uanset om der er tale om spredning til almenheden eller spredning inden for en privat kreds.

Adgangen for ejeren til at fremstille eksemplarer efter § 11 a bør være nøje begrænset til de formål, der angives i bestemmelsen. Der er således ikke ved § 11 a åbnet mulighed for, at en person eller virksomhed fx kan fremstille kopier med henblik på samtidig kørsel af det erhvervede program på flere datamater. Dette har ikke mindst betydning for virksomhedsrelaterede programmer, som sælges gennem detailhandelen, fx til bogføring, lagerstyring, tekstbehandling o.lign.

Bestemmelsen i § 11 a indebærer en fravigelse af den almindelige grundsætning, som er indeholdt i § 27, stk. 1, 2. pkt., hvorefter overdragelse af eksemplarer ikke indbefatter overdragelse af ophavsret. Bestemmelsen kan fraviges ved aftale. Sådanne aftaler må bedømmes efter de almindelige aftaleretlige regler og er kun bindende for parterne. Derimod kan rettighedshaveren ikke ved ensidige salgsklausuler o.lign. tilsidesætte bestemmelsen til ugunst for en erhverver af et eksemplar.

Ejerens adgang til ophavsretligt at disponere over det lovligt erhvervede programeksemplar følger lovens almindelige bestemmelser om spredning af eksemplarer, jf. §§ 2 og 23. Dette indebærer, at eksemplaret ikke lovligt kan spredes til almenheden ved udlån eller udlejning uden rettighedshaverens samtykke, jf. herved lovforslagets nr. 8 (§ 23, stk. 2, nr. 2).

Forslaget under nr. 5 må ses i sammenhæng med lovforslagets nr. 12 om en formodningsregel i lovens § 42 a, som angår situationer, hvor der med rettighedshaveren er truffet aftale om udnyttelse af et edb-program. Der henvises til bemærkningerne under nr. 12.

Til nr. 6

Forslaget er af redaktionel karakter. Den gældende § 22, stk. 1, giver Danmarks Radio eller radiofonierne på Færøerne og i Grønland mulighed for under visse nærmere betingelser at erhverve ret til udsendelse af beskyttede værker på basis af et såkaldt aftalicenssystem. Systemet indebærer, at institutionerne – under forudsætning af, at de har truffet aftale med repræsentative danske rettighedsorganisationer

på et bestemt rettighedsområde – uden samtykke men mod vederlag kan udsende værker af ikke-organiserede danske samt udenlandske rettighedshavere.

Formålet med forslaget er først og fremmest at give det nyoprettede fjernsynsforetagende TV 2 samme lettelser med hensyn til rettighedsclearingen af dets udsendelser, som gælder for Danmarks Radio og radiofonierne på Færøerne og i Grønland. Derudover åbnes der mulighed for, at også andre radio- og fjernsynsforetagender – efter en konkret administrativ vurdering – vil kunne drage nytte af en tilsvarende ordning.

Til nr. 7

Den i 1985 gennemførte generelle licensordning for kabelspredning af radio- og fjernsynsprogrammer har på et enkelt punkt givet anledning til vanskeligheder i praksis. Det drejer sig om spørgsmålet, hvem der er forpligtet til at udrede det samlede vederlag for kabelspredningen af radio- og TV-programmer over et kabelanlæg og spørgsmålet, om en kabelanlægssejer (husejere, fællesantenneforeninger, kommuner m.fl.) kan opkræve bidrag til rettighedsbetalingen hos de enkelte kabelabonnenter, som nyder godt af programfordelingen.

Boligministeriet har overfor Kultur- og Kommunikationsministeriet tilkendegivet, at der ikke efter boliglovgivningen er hjemmel til, at det i § 22 a, stk. 2, nævnte rettighedsvederlag kan opkræves som led i huslejebetaling, samt at en hjemmel for en sådan betalingsforpligtelse efter Boligministeriets opfattelse bør tilvejebringes uden for boliglovgivningens rammer.

På denne baggrund finder Kultur- og Kommunikationsministeriet det rigtigst at foreslå, at det af selve lovtæksten til § 22 a kommer til at fremgå, at det samlede ophavsretlige vederlagskrav efter § 22 a, stk. 2, påhviler den for et kabelanlæg ansvarlige ejer, som har den faktiske og retlige dispositionsret over anlægget.

Da Kultur- og Kommunikationsministeriet er enig i, at der kan være principielle betænkeligheder ved at henføre kabelvederlagsbetalingen under lejelovgivningens huslejebegreb foreslås det videre, at der som et nyt stk. 3 i § 22 a indføjes en bestemmelse om, at de enkelte kabeltilslutninger, som nyder godt af programfordelingen, er forpligtet til at betale ejeren sådanne bidragsbeløb til den samlede ophavsretsbetaling, som måtte være fastsat af det nævn, som er omtalt i § 54 (Tvangslicensnævnet). Det er en forudsætning for betalingspligten, at brugeren har de over anlægget fordelte programmer til rådighed. Er den en-